

hogy, mint gyerekkoromban, a szomjamat oltsam,
 a vízfolyással elcsobogok magam is.
 Mintha egész életemben vízből lettem volna.
 Gonosz is, szép is, jó kis csobogás,
 majdnemtenger.

Csehy Zoltán

Kertek

Amikor kicsi volt, azt mondták neki,
 hogy a fogorvos néni virágmagokat ültet
 a szájába, és ha szépen viselkedik,
 pici, kis, illatos rózsák, miniatűr liliomok,
 apró gyöngyvirágok nőnek majd ott,
 és akkor mindent eláraszt a kellemes illat.
 A szavak ugyanis a belső kertektől illatoznak.
 A fogzománc olykor megrepedt,
 de a virágok azóta sem nőttek ki
 [az illatról inkább ne is beszéljünk!],
 viszont ha fogorvoshoz megy, azóta is,
 míg az orvos a szájában matat,
 redőnyös szemhéja alatt
 parádés, miniatűr kerteket lát.

Liasons

Rálátok Anthony del Mare kezére,
 Ethan Iverson csigolyáit számolja.
 Ezek a mai zongoradarabok ilyen
 számolósak. Az orvosi művelet
 nehéz, nem mondhatnám, hogy túl izgalmas.
 A partitúra anatómiai atlasz.
 A zongoristához mérten szokatlanul
 fejlett mellizmokat nézem,
 ahogy az ujjak, kezek, karok akaratának engedve
 mintha élveznék a hústalan zenét.

Most képzeld el!

Most képzeld el az infinitív időt,
annak eposzi mélységét,
mely lassan fúródik vissza
az artikulálatlanba!

Előbb-utóbb elér egy gejzirt
vagy magmát, mely megindul
a finom furatban, de olyan
lebírhatatlan hévvel, hogy na.

És akkor ebben a nagy
kitörésben ott lesz
a világ emlékezete, méghozzá
rögtön időrendben!

Hirtelen eluralkodik a katalógusok
pártatlan, érzéketlenül szép nyugalma.
De a menthetetlen világ, mondanom se kell,
máris visszakívánja a mitológiai káoszt!

Következetlen vagyok

Következetlen vagyok. *Következtess, mi következhet.*
Túl lelkes leszek, aztán szeretnék mindent
visszacsinálni. Kivonni belőle a lelket.
Az évszakok rendje, a napok számozása se szent.
Neked semmi se szent. Olyan helyeket
keresek a térképen, ahol kihalt nyelveket beszéltek,
ahol szólhatott a héthúrú lant. Úgyis botfüled van.
A modern nyelvkönyvek féltékenyek
a hajdani melodikus hangsúlyokra, hehezetekre, a kettes számra,
a múlt idejű főnévi igenévre. *Sosem leszel képes
hasznosítani minden igeparadigmát.* A vitalításra, ahogy egy halott
megélt jambusait nézegeti, daktilusait méri. Patikamérlegen,
mint a mérget, az ige aktuális jelentéstani tömegét.
Ne mérgeledj annyit az árnyalatokon.
És ó, igen, az istenek! Mindig
odahajol hozzád valamelyik.
Nem hagynak magadra. *Téged nem lehet egy percre magadra hagyni.*

Nem hagynak magadra, hiszen mind magányosak:
 égető szükségük van rád,
 élvezik, ahogy száll az áldozati füst,
 ahogy örök hálával rakódik be fogaid lazuló kerítése.

Kupihár Rebeka

gender

még nem ismerem a szót,
 csak azt tudom, hogy huszár akarok lenni
 az óvodás fényképezésen.
 a dajka átrángat a lányok csoportjába.
 flitteres ruhát húznak rám,
 zokogok a dolmányért,
 pedig nem ismerem ezt a szót sem.
 bosszúból frufrut ragasztok
 a bátyám csákós képére
 a barbik levágott hajából.

farsangtól farsangig élek.
 ilyenkor dobogóra állítanak
 és megtapsolnak. azt hiszik, jelmez,
 pedig csak olyan vagyok,
 amilyen lenni szeretnék.

rítus

azt hitted, rák, pedig csak
 a méhszájadat tapintottad ki
 undor és szégyen között félúton.
 ezután éveig imádkoztál azért,
 hogy ne akard újratanulni valaki másón.
 a szavakat a nyelved alá rejtetted,
 ahogy gyerekként az ostyát.
 onnan semmi nem esik ki,
 ha megvernek, akkor sem esik ki.

de a szavak feldagadtak, betöltötték a szájüreged.
 nem vártad, hogy visszacsókoljon.
 az utolsó erőddel felidézted a dudort,